

Af Aase Olesen (RV) m.fl.
(Fremsat 29/1 88).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Industriministeren (Nils Wilhjelm):

For godt et år siden behandlede vi her i Tinget det forslag, som vi nu igen har til behandling, nemlig De Radikales beslutningsforslag om fleksible åbningstider. Behandlingen af forslaget mandede dengang ud i en forkastelse, dog således at jeg nedsatte et åbningstidsudvalg, hvilket jeg senere skal komme tilbage til.

Da forslaget som sagt er en genfremsættelse, kan jeg knytte en lang række af de samme bemærkninger til det, som jeg anvendte sidste gang.

Forslaget opererer med de 69½ time, i hvilke den almindelige butikshandel efter gældende lov må holde åbent, og som efter forslaget frit skal kunne placeres på samtlige hverdage, herunder lørdage. Lukketiden er i dag som bekendt senest kl. 14 om lørdagen.

Der er i forslaget ingen særrregel for de såkaldte døgnkiosker, heller ikke for kiosker på benzinstationer, der åbningsmæssigt skal behandles på linje med den almindelige butikshandel. De øvrige sortimentsbutikker, som efter loven i dag kan holde åbent helt frit, f.eks. bagere, konfekturhandlere og smørrebrødsbutikker, skal efter forslaget kun kunne holde åbent i 69½ time, som de dog vil kunne lægge over hele ugen, altså også om søndagen.

Alene apoteker, benzinstationer og specielle kiosker med relation til trafikken undtages i forslaget helt fra lukketidsbestemmelserne. Men der skal for disse fastsættes snævre begrænsninger for sortimentet.

At apoteker er medtaget, virker besynderligt, idet butikstidsbestemmelserne i den gældende lovs § 1 ikke omfatter salg af medicinalvarer fra apoteker og apotekers håndkøbsudsalg.

I dag kan kommunalbestyrelser efter lovens § 6, stk. 1, tillade udvidede butikstider i haveforeninger og på lejrpladser m.v. Det er derfor uklart, hvilken ændring der sigtes til med forslagens punkt 5.

Det sidste forslag, i punkt 6, vedrører detailhandelen og giver kommunalbestyrelserne beføjelser til at tillade søndagssalg i områder med væsentlige turistinteresser.

Forslaget er i øvrigt interessant derved, at det ikke begrænser sig til butikernes åbningstider, men også tilstræber mere forbrugervenlige åbningstider hos offentlige myndigheder og institutioner samt i banker og sparekasser.

Forslagets punkter 1 og 2, der handler om, at de 69½ time frit kan fordeles over ugens hverdage, virker umiddelbart som en mindre ændring. Men en lovændring i overensstemmelse med disse retningslinjer vil i realiteten indebære en ophævelse af butikstidsloven. Forholdet er det, at de fleste butikker ikke åbner kl. 6 om morgenen, som loven giver mulighed for, men snarere kl. 9, og dette giver tre ekstra åbningstimer, som kan placeres f.eks. kl. 17.30–20.30, eller man kunne spare nogle af dem op og holde åbent om lørdagen, eventuelt til kl. 18, hvis man lukker de første fire dage kl. 19.30.

Åbningstidsudvalget, som jeg berørte i min indledning, afgav betænkning i slutningen af december sidste år. På trods af de mange gode kræfter, som udvalgets medlemmer lagde i arbejdet, lykkedes det som bekendt langtfra at nå til en enig indstilling. Udvalget delte sig i 8 forskellige grupper med hver sit bud på en ændret lovgivning og derudover én gruppe, som ikke ønskede at tage stilling til, om butikstidsloven skulle ændres.

Herefter har vi i regeringen drøftet, hvad der bør ske, og vi er nået til den konklusion, at den gældende lov i det væsentlige indeholder en fornuftig regulering af detailhandelens åbningstider, men at tiden på enkelte punkter er løbet fra loven.

Regeringen agter derfor snarest at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om butikstid. Regeringens forslag vil bygge på det samme fundament som Det Radikale Venstres forslag, nemlig den del af det, som hedder fleksibilitet.

Siden den gældende butikstidslov trådte i kraft i 1976, har samfundet og – hvad der i denne relation er specielt vigtigt – familiemønsteret undergået store ændringer. Der er sket en markant stigning i antallet af udearbejdende kvinder, og antallet af medlemmer af de enkelte husstande bliver stadig mindre. Særlig udtalt har stigningen været i antallet af husstande, der består af kun én person.

I erkendelse af, at visse grupper af forbrugere kan have svært ved at nå at indkøbe specielt dagligvarer inden for den gældende lovs rammer, er det regeringens hensigt at foretage en